

„Veru, veru hovorím vám: Kto nevchádza do ovčince dvermi, ale inokade do neho preniká, ten je zlodej a lotor. Kto však vchádza dvermi, je pastier oviec. Tomu vrátnik otvára, a ovce počúvajú jeho hlas, a on svoje ovce volá po mene a vyvádza ich. A keď svoje ovce vypustí, ide pred nimi, a ovce ho nasledujú, pretože poznajú jeho hlas. Cudzieho však nenasledujú, ale od neho utekajú, pretože cudzie hlas nepoznajú.“

Toto podobenstvo im povedal Ježiš, ale oni neporozumeli, čo im hovoril. Ježiš im teda opäť povedal: „Veru, veru hovorím vám: Ja som dvere pre ovce. Všetci, ktorí sa mi stavajú do cesty, sú zlodeji a lotri. Ale tým ovce nenačúvajú. Ja som dvere. Kto vojde cezo mňa, bude zachovaný; a naučia sa prekračovať prah a bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu pre svoju dušu. Zlodej prichádza, len aby kradol a zabíjal a ničil. Ja som prišiel, aby mali život a mali hojnosť. Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier dáva svoj život a svoju dušu za svoje ovce. Avšak námezdný, ten, kto nie je pastier, a ten, ktorý sa o ovce nestará, vidíac vlka, ako ide, ovce opúšťa a uteká; a vlk ovce trhá a rozháňa. Námezdným je ten, komu na ovciach nezáleží.“

(Ján 10, 1-16)

„A kadiaľ sa tam dostanem?“ „Neboj, ja ťa odprevadím.“

Milí priatelia,

keď blúdime neznámym mestom, sme radi, keď ochotný okoloidúci, ktorý nám cestu vysvetľuje, nakoniec povie: „ale viete čo, ja vás tam odprevadím“.

Sprevádzanie je činom súcitu a láskavosti aj k neznámym ľuďom. Sprevádzanie je činom priateľstva – je milé, keď nás hostitelia po spoločne strávenom čase idú odprevadiť na zastávku a cestou si ešte porozprávame. Sprevádzanie je činom lásky – keď sprevádzame niekoho, kto sa ocitá na konci svojej pozemskej cesty a pociťujeme k nemu hlbokú lásku napriek tomu, že to pre nás, ktorí tu potom zostávame opustení, je tak bolestné.

Kristus pastier nás sprevádza na pastvu pre našu dušu – na lúku plnú liečivých bylín Ducha. Kristus nás sprevádza pri našom prechádzaní z pozemského života späť do nášho duchovného domova. Pri našom prechode zo sveta do sveta nás volá naším menom, sprevádza nás, ide pred nami a my spoznáваме jeho hlas a nasledujeme ho až k láskyplnej Božej otcovskej náruči, do ktorej nás odovzdáva.

Kristovo sprevádzanie môžeme zažívať nielen na konci života pri prechode medzi svetom tu a tam, ale aj v určitých výnimočných chvíľach počas celej našej pozemskej cesty. Takou výnimočnou chvíľou je práve obdobie od Veľkonočnej nedele cez ďalších päť nediel až po Nanebovstúpenie, obdobie, v ktorom sa práve nachádzame. Rovnako ako vtedy chodil po Zemi zmŕtvychvstalý Kristus so svojimi učeníkmi, rovnako tak i nás v týchto dňoch a týždňoch intenzívne sprevádza On – Utešiteľ nášho pozemského bytia, ktorý kráča v duchu pred nami.

Kristus nás týmto obdobím sprevádza každý rok, nech sa na Zemi deje, čo sa deje. Chce, aby sme nezablúdili, chce si s nami cestou ešte chvíľu niekde hlboko v našom vnútri porozprávať. Vie, že je pre nás pozemská cesta mnohokrát ťažká a bolestná. Aj pre Neho je bolestné vidieť naše pozemské utrpenie. Preto v tejto dobe medzi Veľkou nocou a Nanebovstúpením vstupuje Kristus do dychu Zeme a nečujne, neviditeľne a jemne sprevádza nás ľudí – nás chorých z toho, ako sme všetkými pozemskými udalosťami stále navzájom od seba rozháňaný a trhaní. Kristus nás v našom vnútri s láskou sprevádza na pastvu k liečivým bylinám Ducha, ktoré potrebujeme, aby sme sa mohli aj v týchto náročných časoch znovuzrodiť vo svetle a uzdraviť svoje Ja v hĺbinách našej duše.

Ano, staň sa tak.

Stanislava Veselková, pre týždeň 26. apríla až 2. mája 2020